

Masakr v Hanau - čin psychicky vyšinutého jednotlivce nebo pravicové parlamentní strany AfD?

Autor: František Klášterský

Útok zřejmého šílence v německém Hanau po sobě zanechal devět obětí převážně z řad cizinců. Přišel nedlouho po aféře ohledně sestavování vlády ve spolkové zemi Durynsko, kde zvolení liberálního premiéra i hlasy protiimigrační **Alternativy pro Německo (AfD)** natolik zahanbilo německé „Gutmenschen“, že po rozhořčených reakcích nový premiér raději odstoupil. Následná tragédie v Hanau, zdá se, tak definitivně vyřkla ortel nad AfD, kterou je nutné podrobit ústavnímu dohledu, ostrakizovat a nejlépe zakázat.

Mezi oběťmi 43letého Němce bylo prokazatelně 9 lidí s imigračním původem, ale zároveň také občan Rumunska a útočnickova matka. Policie v jeho bytě našla určitý pamflet, vykazující známky „ultrapravavicové ideologie“, ale zároveň byl protkán pasážemi, které ukazovaly na pohnutý duševní stav, nemluvě o neexistujících vazbách útočníka na jakékoli krajně pravicové podhoubí. Je ovšem zcela nad slunce jasné, slovy německého ministra vnitra Seehofera, „masakr v Hanau byl jednoznačně rasisticky motivovaným teroristickým útokem.“

Německo v poslední době čelí nepřijatelné vlně rasisticky a politicky (zde ovšem zdaleka není jediným viníkem pravice) motivovaného násilí. Není pochyb o tom, že činy jako vražda

starosty nebo ozbrojený útok na synagogu vyžadují jednoznačné odsouzení. Současné šílení hlavního politického proudu a hesla o „krvavých stopách ultrapravice“ nebo „příspěvku AfD k otravě společnosti apod.), jsou ale motivovány snahou umlčet jedinou existující politickou opozici v zemi.

Tím, jak kvazináboženské blouznění liberálních demokratů a „Gutmenschen“ (obdoby amerických **Social Justice Warriors /SJW/** nebo našich „sluníčkářů“) dosahuje vrcholu, systém se odkopává a ztrácí poslední střípky své masky. AfD například neexistovala v letech 2002–2007, tedy v období řádění teroristů z Národněsocialistického podzemí (NSU). Je tedy otázkou, proč za kravou stopu rasistického terorismu nyní může právě ona a kdo za ní mohl tehdy? Zatímco v době NSU reprezentovala politickou tvář německé ultrapravice (přesněji řečeno její liberální projekce) pouze Národnědemokratická strana Německa (NPD), živořící na politickém okraji, většina současných členů a voličů AfD házela do volebních uren lístek nebo nosila tričko někoho z kvarteta CDU, CSU, FDP, SPD, výjimečně snad i Die Linke. Tedy těch stran, které jedině prý mají morální právo podílet se na správě věcí veřejných, jak nám bezostyšně naznačili aférou v Duryňsku.

Oblíbeným trikem „Gutmenschen“ je argumentace „velkou výměnou.“ Podle ní může pravice za násilné útoky například vytvářením názorového podkladu opakováním „konspiračních teorií“ (a opět se jedná do jisté míry o jednoho z typických slaměných panáků proimigračních sil) o systematickém nahrazování původního obyvatelstva přistěhovalci.

Je ostatně omračující sledovat, jak rychle ztrácí údajní dědici nejlepších tradic osvědčenství víru v individuální zodpovědnost každého člověka za své činy. Teď to zkusme obrátit a uvažujme přímou vazbu například mezi podporou imigrace a odpovědností za vytvoření podmínek pro teroristické útoky, spáchané žadateli o azyl. Zároveň si všimněme, jak rychle byla vyřčena diagnóza „psychicky nemocný“ v případě Eritrejce, který loni v srpnu ve Frankfurtu **shodil pod vlak** matku s osmiletým dítětem. A jak to ostře kontrastuje s vyslovením soudu nad motivací útočníka z Hanau. Zdá se tedy, že v případě šílence (pokud skutečně byl psychicky nemocný) imigrační původ automaticky vylučuje jinou než zdravotní příčinu, zatímco blázen postižený bludy, které akcentují ultrapravicová témata, stejně zůstává rasistou.

Nejzávažnějším poučením z aktuální snahy umlčet AfD je nicméně zjištění, jak hluboko je stále zakořeněn „antifašistický mýtus“, jehož masové rozšíření je jednou z nejúspěšnějších vlivových operací sovětské propagandy a tajných služeb. Bohužel se stále ukazuje, že kyj „fašismu“ v dohledné době svou váhu neztratí. Přitom je to paradox na druhou. Všichni její odpůrci tvrdí nebo naznačují, že AfD je fašistická, ale myslí přitom na nacionální socialismus. Pokus o jeho ustanovení byl pouze jeden a trval dvanáct let a vyžádal si zhruba osm milionů zavražděných. Pokusů o nastolení komunismu bylo hned několik a celkový počet obětí se počítá v desítkách milionů. Nezdá se, že by tento fakt kdykoli vedl řadu současných „liberálních levičáků“ (nejen z Německa) k jakékoli sebereflexi. Nepokrytě dál kážou o reformovaném charakteru a odvolávají se na zmíněný antifašistický mýtus.

K obehnané písni o radikálním a nacistickém křídle v rámci AfD je třeba říct následující. Pokusy o relativizaci zločinů totalitních režimů nepředstavují cestu, jakou by se kterékoli

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

politicky obrodné hnutí dneška mělo ubírat, a naopak by je mělo odmítnout (nejen takticky, ale i upřímně lidsky). Na druhou se nelze divit frustraci Němců, kteří jsou po osmdesát let konfrontováni s neutuchající kulturou omlouvání a zároveň jsou svědky naprosto nulové sebereflexe jiných, kdy jsou mnohem horší zločiny bagatelizovány a jejich pachatelé součástí národní propagandistické výbavy (včetně mocností, s nimiž představitelé „demokratického“ Německa často uzavírají miliardové energetické projekty).

Každá země si nese určitou historickou zátěž, která může být zjevně až desítky následujících let předmětem následných difamací, popírání nebo snah o zlehčování. Je to případ Německa, je to příklad Turecka, stejně jako Spojených států, jednou možná Ruské federace a my v České republice nemusíme opravdu chodit pro příklady daleko. Stejně tak má každý politický směr svůj střed a krajní póly. Od středu je možné se vychýlit libovolným směrem a odtud se vychylovat do dále „extrému“. Stejně jako má AfD své „extremistické“ křídlo formované zmiňovanou historickou zátěží, má například i středová CDU své národně konzervativní křídlo, kterému není proti srsti spolupráce s AfD.

Zde je dobré se zastavit a připomenout, že například Hans-Georg Maaßen, bývalý šéf německé kontrarozvědky, k tomuto křídlu patří a dostal se do **nemilosti** (odcházející) předsedkyně CDU Kramp-Karrenbauerové, která usiluje o jeho vyloučení. Byl to přitom Maaßen, kdo vytrvale objížděl východoněmecké státy ve snaze zachránit hlasy pro konzervativce oslovováním (primárně) voličů AfD. Alespoň je vidět, jak to „demokratické“ elity myslí upřímně s apely na AfD, aby se jednoznačně distancovala od svého radikálního křídla. *Jakýkoli* opoziční názor je *jim* proti srsti.

Německo se na nejlepší cestě do časů NDR. Jako příklad mohou sloužit veřejně propírané úvahy, zda by se německá kontrarozvědky (Spolkový úřad na ochranu ústavy) měla začít zabývat AfD. Tajná služba snad koná v rámci svých zákonem daných pravomocí, koná průběžně a skrytě (proto je tajná) a nepotřebuje k tomu diskuse na internetu. Toto ale spíše souvisí s faktem, že takový dohled má být prováděn *veřejně* a *nepokrytě*. Podobně, jako se sledovací oddíl StB příliš nenamáhal s maskováním při sledování disidentů, protože smyslem nebyl utajený sběr informací o osobě (o které beztak věděli vše), jako spíše snaha dát najevo *my jsme pořád tady*.

Proto mají být příslušné německé bezpečnostní orgány v nejbližší době posíleny o stovky nových specialistů, jejichž úkolem bude *monitoring krajně-pravicové scény na internetu*. Spolková republika Německo, která má podstav u policie i ozbrojených sil, kdy je jí nebezpečným protivníkem co do parity palebné síly i česká armáda, tak bojuje jednostranně zaměřenou politickou legii proti vlastním občanům. A je na nejlepší cestě k občanské válce.

Psáno pro Délský potápěč.